

1.

Řekla bych, že jsem mohla být docela fajn holka, dokud mi neumřela máma. Někdy je pro mne dost těžký spojit si tu osobu, kterou jsem byla, s člověkem, jakej se ze mě stal potom.

Od té nehody už uplynul rok a půl a připadá mi to, jako kdyby se učitelé a s nima všichni ostatní dospělí rozhodli, že nadešel pravý čas, aby přestali tolerovat moje rozmary a přitáhli pořádně uzdu.

A do toho si pak najednou přijde jeden z těch dnů, kdy se člověk musí rozhodnout sám za sebe a použít k tomu vlastní hlavu.

Jo, takovej den je dneska a já jsem byla fakt dost hnusná na svoji nejlepší kámošku, Emily Carbonelovou. Není to ostatně ani náhodou poprvý, co se k ní takhle chovám, jenže nejsem zdaleka prvním člověkem na světě, ze kterýho je ta holka na dně.

Takže se nedá říct, že by zdrhla z domu zrovna kvůli mně.

Tady ve státě Washington nebývá v létě většinou nijak zvlášť horko, ale dneska vylezla rtuť teploměru přes třicítku a vzduch se tetelí vedrem. Je to však teprve pět měsíců, co mě sem přestěhovali z Marylandu, takže jsem na horko a vlhko zvyklá a nechápu, proč je najednou úplně každé kvůli parnu naprosto groy. Pro mne je to prostě docela obyčejný léto. Normálka. Žádná škola a k tomu všude davy lidí v šort-

JUDE WATSONOVÁ

kách, kteří by se do něčeho takovýho neměli ani náhodou navlíkat.

Jedinej skutečnej problém spočívá v tom, že moje teta Shay si dosud nepořídila klimatizaci. Většina obyvatel ostrova Beewick Island ji nemá, a tak se snažím ochladit způsobem jako vystřiženým ze starejch prehistorickejšch časů – sedím ve stinným koutě dvorku za domem a hadicí si stříkám na nohy vodu. Když sem pak najednou vtrhne Emily a začne na mne mluvit, je mi příliš horko, než abych se dokázala s omluvou zvednout a uprchnout před ní dovnitř do domu. Jenže současně je taky moc velký vedro, abych dokázala Emily alespoň vnímat.

Máme jeden z prvních prázdninových dnů. Shay sice nabídla, že pro mě zařídí řůru věcí, který bych mohla o prázdninách dělat, jenže já na všechno odpověděla jedním jediným slovem.

Ne.

Určitě musela telefonovat tajně dědovi a babičce, protože se přesně střefovala do všeho, co mě dřív, před tou nehodou, bavilo. Tábor pro fotografy? Plaveckej klub? Kurz tvůrčího psaní? Anebo bych snad chtěla dělat instruktorku malování a modelování pro malý děti?

Ne. Ne. Ne. Ne.

A tak to nakonec prostě vzdala.

Ani Emily nemá na léto žádněj plán, neboť její rodiče se s letošními prázdninama svý dcery zrovna nevyznamenal. Nedávno se rozešli a je to mezi nima pořád ještě pěkně hnusný. Emily sice byla přijatá do super výběrovýho letního počítačovýho kurzu v Seattlu, jenže rodiče se obratem pustili do války, kdo to vlastně zaplatí a jestli může Emily bydlet

celý léto u táty. Vzájemný boj je natolik zaměstnal, že dokonce prošlihli termín na zaplacení kurzu, Emily zkysla doma, nemá celý léto do čeho píchnout a ještě se snaží předstírat, že vůbec neslyší, jak si ti dva po telefonu vyměňují jedovatosti a obviňují se, kdo může za to, že dcera teď nemá co dělat.

Emily v sobě musí mít zabudovaný neomylný detektor schopný zjišťovat cizí průšvihy, maléry a trampoty, protože se na mne přilepila hned první týden potom, co jsem dorazila na Beewick Island. Řekla bych, že nás nejspíš považovala za dvojici spřízněných duší, neboť mne i ji opustili rodiče. Jo, jasně... Jenže já bych na ni nejraději zaječela, že pokud si toho nevšimla, má zatracený štěstí, ti její rodiče jsou totiž pořád ještě blízko ní a ona se může kdykoli podívat na jejich tváře. Moc ráda bych jí taky připomněla, že vzhledem k tomu, co potkalo mě, bych měla být *já* a ne ona tím, kdo potřebuje pomoc. Místo toho jsem ji ale nechala, aby si ke mně přisedla ke stolu, když jsem zrovna svačila. Emily si tehdy vybalila sendvič s kapustou a já jsem dovolila, aby se z nás staly kámošky.

Sama bych si Emily za kamarádku nikdy nevybrala. Zaprvý vedle sebe vypadáme docela pitomě. Emily je průměrně vysoká blondýna, která se nejraději obléká do titěrnejch triček a bederních kalhot. Já jsem naopak malá, moje vlasy mají barvu žaludů a jediný, co mě zajímá na oblečení, který nosím, je mrknout dolů, jestli jsou džínsy, který mám na sobě, ještě čistý. Emily je skoro přirostlá k počítači, zatímco já se už k internetu skoro ani nepřipojuju, protože tahle holka se ozve a touží žvanit vždycky zrovna ve chvíli, kdy bych já ze všeho nejvíce chtěla zavěsit a stáhnout si místo toho pár pís-

JUDE WATSONOVÁ

niček. Kromě toho se neustále nachází v apaticko-melancholickým rozpoložení a já už prostě žádnou další dávku depresí v životě nepotřebuju. Má taky ve zvyku neposlouchat, když mluví ten druhý, což mně fakt vytáčí. Nenapovídám toho zas tak strašlivě moc a skoro bych si myslela, že by si mohla dát tu námahu a pokusit se mě vnímat, když už jednou otevřu pusu.

A tak i když je mi svým způsobem sympatická, začíná můj mozek ve chvílích, kdy jsem s ní, občas prosit o milost. Chvíli to vždycky vydržím, pak se přepnu do odpočinkového režimu a ona si dál hraje na kamarádku.

Jako dneska. Sedíme v růžových křesílkách na dvorku a já čekám, kdy se začne Emily nudit a odejde domů.

„Je horko,“ opakuje už nejmíň po šestatřicátý. „Co kdybysme zašly do města? Můžeme si dát zmrzlinu a skočit do knihovny.“

„Myslím, že tolik vzrušení bych asi už fakt nezvládla,“ odpovím.

Emily si lokne limonády značky Orangina a mně vůně pomerančů skoro obrátí žaludek naruby. Je opravdu hodně horko. Skloním hlavu a dotknu se obličejem vlastních kolen. Znovu obracím hubici hadice a nechám si stékat pramínek vody po bosých prstech na nohou. Kdybysme byly fakt skutečný kámošky, stříkla bych trochu vody i na Emily. Kopnutím shodila sandály a dokonce i její malé matné nehty na prstech na nohou vypadají, jako kdyby se potily.

„Tak půjdeš se mnou?“

Inhaluju vůni pomerančové limonády a cítím se jako př opilá. „Ne. Je mi fakt moc horko.“

„Třeba by nás tam mohl Diego hodit autem.“

Jenže já nemám ve zvyku prosit Diega o laskavosti. „Nemohl. Má moc práce.“

„A proč se ho nezeptáš?“

Napadá mě, jestli se nám Emily do mýho bratrance tajně nezamilovala. Snad na tomhle ostrově někde žije šťastná a zapomenutá stařenka, který se to s Diegem dosud nestalo, ale já jsem ji zatím ještě nepotkala.

Anebo se Emily snaží ulovit novýho řízka. Jeden z důvodů, proč se tenkrát přilepila na mě, spočíval ve faktu, že její dosavadní kluk ji tak trochu odložil do mrazáku. S Willym Steinem tehdy randila skoro rok a vykašlala se na všechny dosavadní kámošky, jenom aby s ním mohla strávit každíčkou minutu. Ne že by mi Emily zrovna tuhle verzi vyprávěla, jenže pravda byla docela očividná. Když jí potom dal Will kopačky, rozhodly se holky udělit Emily stejnou lekci a už ji zpátky mezi sebe nevzaly. Možná by to teda nakonec udělaly, jenže Emily se takové odmítnutí nesmírně dotklo, a než by se doprošovala o milost, postavila si hlavu a zůstala sama. Místo toho se začala motat kolem mě, aby dokázala, jak dokonale jí jsou všechny volné. A tak se tedy nějak slepilo naše kamarádění bez ohledu na fakt, že ve skutečnosti neexistoval ani jeden jedinej důvod, proč by vlastně mělo právě mezi náma dvěma nějaký kamarádství vzniknout.

„Gracie?“

„Co je?“

„Jsi moje kamarádka?“

Přesně tenhle druh otázek nenávidím. Podívám se na ni a v tu chvíli se cosi stane. Nejdříve myslím, že jde o optický klam z horka. Začne to kdesi v koutku mýho oka a zdá se mi, jako kdyby na trávníku zvolna vyrůstal jakýsi divný stín.

JUDE WATSONOVÁ

A pak se mi rozbuší srdce, jako kdyby mi do prsou začal mlátit prudký déšť, protože to už přesně vím, co se na mne zase valí.

Emily přede mnou najednou vypadá jinak. Krátké blond vlasy už nemá sepnuté sponkami dozadu. Jsou rozčuchané a zpoceně a padají jí do čela. Stromy i trávník za ní se rozplývají, zelená a modrá barva se ztrácí a já ji teď vidím proti bílému pozadí. Cítím strach, kterej ve vlnách roztrásá celý její tělo. A pak mi do ucha zazní oddechování. Jenomže to nedýchám já a není to ani Emily.

To dýchá kdosi jiný.

Někdo, kdo právě teď pozoruje Emily.

Také Emily slyší dech neznámého člověka, ale nedívá se na něj.

Má strach...

Zavírám oči a prosím celou tuhle vidinu, aby se ztratila a nechala mě na pokoji.

Jdi pryč. Jdi pryč. Zmiz!

„Jak chceš.“

Hlas Emily zní ublíženě. Asi jsem ta slova vyhrkla nahlas. Když otevřu oči, svírá Emily v prstech křečovitě láhev od limonády a kouše si ret. Obloha má stále stejnou sepraně bleďě modrou barvu a větve borovic pořád vypadají znaveně letním vedrem, jak se sklánějí k zemi. Emily má ve vlasech žlutou a růžovou sponku, dům tety Shay dál shlíží z kopce na okolní krajinu a já zase vidím staré známé bílé prkenné obložení i okna s dvanácti malinkatýma skleněnýma tabulkama natřenýma na zeleno. Všechno je přesně takový, jaký bylo.

Než stačím cokoli vysvětlit, odchází Emily pryč. Má pocit, že jsem jí ublížila, a tentokrát se opravdu zlobí. Láhev od

limonády ale drží pořád v ruce. Ne, nemrskne s ní na trávník, což bych na jejím místě udělala já. Emily je slušně vychovaná holka.

Sleduju Emily, jak odchází po trávniku. Měla bych ji zavolat, aby se vrátila, ale neudělám to. Pak mi zmizí za rohem domu a já si nasazuju sluchátka. Uplyne možná dalších třicet vteřin, než na její existenci dokonale zapomenu.

Jsem poslední, kdo ji vidí, předtím než se ztratí.